

אם יש בה חוליה אחת למעלה ואחת למטה הרי היא כשרה, קמיה דרבי יוחנן.

אמר רבי יוחנן: מזה "חוליא" ומזה "חוליא" דקאמר רבי? והיינו, למה לכם שישארו חוליות שלמות למעלה ולמטה?!

אלא, אימא, אפילו לא נשתייר בה לאורכה של הגרגרת אלא משהו למעלה ומשהו למטה - כשרה!

אמר רב קמיה דרבי יוחנן משמיה דרבי יונתן, שגם הוא אמר הכי, שאם נשאר משהו למעלה ומשהו למטה כשרה.

אמר להו רבי יוחנן, כשמע את דברי רבי יונתן, שאמר כדבריו: ידעין חברין בכלאי לפרושי כי האי טעמא! דהיינו, שיבא את רבי יונתן, שעלה מבבל לארץ ישראל, על שידוע לפרש את טעמה של הלכה זו שאין צורך שתשאר חוליא שלמה למעלה ולמטה אלא דיינו שישאר משהו.

תנא רבי חייא בר יוסף קמיה דרבי יוחנן: כל הצואר כולו כשר לשחיטה, החל מטבעת הגדולה למעלה עד כנפי [אונ]י ריאה התחתונה. והיינו, דאף שהקנה ממשיך ויורד עד לריאה עצמה, בכל זאת המקום הכשר לשחיטה הוא רק עד המקום שבו מגיע הקנה לבין אונות הריאה.

אמר רבא: הא דאמר רבי חייא בר יוסף, שאפשר לשחוט עד כנפי ריאה התחתונה,

משמעות דבריו היא: תחתונה, כשהבהמה תלויה, כשרגליה מופנים למעלה וראשה כלפי מטה, הרי האונות הקטנות היוצאות מהריאה נמצאות לכוון מטה שהיא עליונה, שכאשר נוטלים ואוחזים את הקנה ואת הריאה התלויה בו, נמצאות האונות הקטנות למעלה, ממעל לריאה.⁽³⁵⁾

ומוסיף רבא: שאני אומר, מקום שחיתת הקנה הוא כל שפושטת צוארה ורועה. והיינו, שפושטת את צוארה מרצונה ולא יותר מכך. ומקום זה הוא כאמור, עד למקום שבו מגיע הקנה לבין האונות, ואילו המשך הקנה עד הריאה אינו מקום שחיטה. ולפיכך הסברתי כי הא דאמר רבי חייא בר יוסף "תחתונה", כוונתו היא לתחתונה שהיא עליונה, דהיינו, אונות הריאה הקטנות ולא לתחתונה כשלעצמה, דהיינו הריאה, שהיא תמיד תחתונה, שבין בהיותה בתוך הבהמה ובין כשאוחזין את הקנה שהריאה תלויה בו, לאחר שחיטה הרי היא תחתונה.

ובלבד שלא תאנס. והיינו שאם ימתח אדם את צוארה של הבהמה וימשוך את סימניה מהחזה, הרי אותו מקום שיווצר כתוצאה ממשרכת הצואר אין הוא כשר לשחיטה.

בעי רב חנינא ואיתימא רב חנניה: בהמה שבשעת שחיטה אנסה עצמה לפשוט את צוארה מעבר למה שהיא נוהגת לפשוט את צוארה בשעה שהיא רועה - מהו? האם ניתן לשחוט באותו מקום שנמתח על ידי עצמה?

מהרש"א.

35. והיינו, שנותן סימן לאונות הקטנות בהיותן בפנים, ממצבם כשניתן לראות אותן בחוץ.